

Ομιλία Σεβασμιωτάτου

«Σέ τόν χοϊκή παλάμη, ψηλαφώμενον πλευράν ... ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν».

Κυριακή τοῦ Θωμᾶ σήμερα καί ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ στό πρόσωπο τοῦ μαθητοῦ τοῦ Κυρίου, πού ἀπουσίαζε ἀπό τίς προηγούμενες ἐμφανίσεις του, τόν θρίαμβο τῆς πίστεως ἔναντι τῆς ἀπιστίας.

Τιμᾷ τήν ὁμολογία τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ πού νικᾷ τήν ἀμφιβολία καί τήν ἀμφισβήτηση. Τιμᾷ τήν ἀγάπη καί τή συγκατάβαση τοῦ Κυρίου πού ἐπιθυμεῖ νά πείσει τόν ἄνθρωπο γιά τήν ἀλήθειά του.

Γιατί, ἂν τήν περασμένη Κυριακή ὁ ἀναστάς Διδάσκαλος ἀπέτρεψε τήν πίστή μαθήτριά του, τή Μαρία τή Μαγδαληνή, νά τόν ἀγγίξει, ὅταν τόν συνάντησε στόν κῆπο τοῦ Ἰωσήφ τό πρωί τῆς μᾶς τῶν Σαββάτων, λέγοντάς της: «Μή μου ἅπτου», σήμερα προσφέρει τά πληγωμένα του χέρια καί τή λογχευθεῖσα πλευρά του στόν ἄπιστο μαθητή του, τόν Θωμᾶ, γιά νά τά ψηλαφήσει.

Ὁ Χριστός δέν ἀδικεῖ τή Μαρία οὔτε ἐπιφυλάσσει κάποια ιδιαίτερη μεταχείριση στόν Θωμᾶ. Στήν πρώτη ἀναγνωρίζει τήν πίστη της καί τήν ἐπιβραβεύει μέ τόν μακαρισμό γιά τούς «μή ἰδόντας καί πιστεύσαντας».

Στόν δεύτερο ἀναγνωρίζει τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία καί τοῦ παραχωρεῖ μία δεύτερη εὐκαιρία, γιά νά τόν ἐλκύσει στήν πίστη καί νά τόν ὀδηγήσει στήν ὁμολογία: «Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου».

Καί στίς δύο περιπτώσεις ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη στόν Χριστό γίνονται ἀφορμή θαρραλέας ὁμολογίας πού δέν ἐπηρεάζεται οὔτε ἀπό τόν φόβο τῶν Ἰουδαίων οὔτε ἀπό ἐκεῖνον τῆς ρωμαϊκῆς κουστωδίας πού φυλάσσει τόν τάφο τοῦ Ἰησοῦ. Γίνονται θαρραλέα ὁμολογία πού ὑπερβαίνει τόν χρόνο καί γίνεται διαρκές παράδειγμα γιά ὅλους.

Αὐτή τή θαρραλέα ὁμολογία ἐπανελάβαν μέ τόν δικό τους τρόπο καί οἱ δισχίλιοι ἅγιοι Νεομάρτυρες καί οἱ ἥρωες τοῦ Ὀλοκαυτώματος τῆς Ναούσης.

Ἡ ἀγάπη τους στόν Χριστό καί στήν πατρίδα ἦταν αὐτή πού ἔδιωξε τόν φόβο ἀπό τίς καρδιές τους καί, παρότι γνώριζαν πῶς οἱ συνθήκες ἦταν ἀντίξοες,

τόλμησαν νά επαναστατήσουν και νά αγωνισθοῦν γιά τήν ἐλευθερία τῆς πατρίδος, γιά νά μποροῦν νά λατρεύουν ἐλεύθεροι καί χωρίς φόβο τόν ἀναστάντα Χριστό.

Καί ὅταν ὁ ἄνισος ἀγώνας τελειώνει καί βρίσκονται ἀντιμέτωποι μέ τό δίλημμα νά ἀρνηθοῦν ἢ τόν Χριστό ἢ τή ζωή τους, οἱ ἥρωικοί Ναουσαῖοι, ἄνδρες, γυναῖκες καί παιδιά, δέν διστάζουν νά πάρουν τή δύσκολη ἀλλά ὀρθή ἀπόφαση. Μέ τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ ἀγωνίσθηκαν, γιά τή δική του πίστη ἀγωνίσθηκαν, πῶς θά μπορούσαν τώρα νά τόν ἀρνηθοῦν;

Πῶς θά μπορούσαν τώρα νά ὑποκύψουν στίς ὑποσχέσεις καί τίς ἀπειλές τοῦ Λουμπούτ πασά;

Πῶς θά μπορούσαν νά προδώσουν αὐτό γιά τό ὁποῖο ἀγωνίσθηκαν καί νά φανοῦν ἀσυνεπεῖς καί δειλοί;

Γιά τούς γενναίους Ναουσαίους, τούς ἄνδρες καί τά παιδιά, πού συγκέντρωσε ὁ Τοῦρκος στό Κιόσκι τῆς Ναούσης, ἀλλά καί γιά τίς ἥρωικές γυναῖκες πού, προσπαθώντας νά ξεφύγουν ἀπό τόν ἐχθρό, βρέθηκαν ἀποκλειμένες στήν Ἀράπιτσα, ἀλλά καί γιά ἐκεῖνες τίς θαρραλέες συζύγους καί θυγατέρες τῶν ἀρχηγῶν τῆς επαναστάσεως, πού τίς μετέφερε ὁ Λουμπούτ πασάς στίς φυλακές τῆς Θεσσαλονίκης, πιστεύοντας ὅτι ἐκεῖ θά τίς μεταπείσει εὐκολότερα, χρησιμοποιώντας καί τή βία, δέν ὑπῆρχε δίλημμα.

Ὑπῆρχε μόνο ἡ ἀκατάβλητη θέληση νά ὁμολογήσουν τήν πίστη τους στόν ἀναστάντα Χριστό πού ἦταν ταυτόσημη μέ τόν σκοπό τοῦ ἀγῶνος τους.

Ἐπέλεξαν, λοιπόν, τό μαρτύριο, μέ γενναιότητα καί τόλμη, μέ θάρρος καί παρρησία πού κατήσχυνε τούς ἀλλοθρήσκους καί συγκίνησε ὅλο τόν κόσμο.

Ἐπέλεξαν τό μαρτύριο ὡς τρόπο ὁμολογίας τῆς πίστεως στόν Χριστό ἀλλά καί τῆς ἀγάπης τους γιά τήν πατρίδα καί τήν ἐλευθερία, γιατί γνώριζαν ὅτι δέν ἀξίζει νά θυσιάσει κανεῖς τήν πίστη καί τά ιδανικά του γιά μία πρόσκαιρη ζωή χωρίς ἀξιοπρέπεια, μία πρόσκαιρη ζωή πού θά κατέληγε σέ ἕναν θάνατο χωρίς τήν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως.

Ἐπέλεξαν οἱ δισχίλιοι ἅγιοι Νεομάρτυρες τῆς Ναούσης τόν μαρτυρικό θάνατο, σκύβοντας ὑπερήφανοι τό κεφάλι τους στό σπαθί τοῦ δημίου, ἄν καί ἔβλεπαν ἑκατοντάδες ἄλλους σφαγμένους μπροστά τους, ἢ πέφτοντας τραγουδώντας στά νερά τῆς Ἀράπιτσας ἢ ἀκόμη ὑμνώντας τόν Θεό πού τίς ἀξίωσε νά μαρτυρήσουν ὑπομένοντας τά δῆγματα τῶν μελισσῶν καί τῶν φιδιῶν, στά ὁποῖα καταδίκασε τίς συζύγους τῶν ὀπλαρχηγῶν καί τῶν προυχόντων ἢ μανία τοῦ Λουμπούτ πασᾶ.

Ἐπέλεξαν οἱ δισχίλιοι ἅγιοι Νεομάρτυρες τῆς Ναούσης νά ἀφήσουν τόν τύπο τῶν δικῶν τους ἤλων καί τῶν δικῶν τους μαρτυρικῶν αἱμάτων στήν ἱστορία τῆς ἡρωικῆς πόλεώς μας, γιά νά ἐμπνέουν καί νά διδάσκουν καί ἐμᾶς, πού παρασυρμένοι ἀπό τήν καθημερινότητα καί τίς ἀτέρμονες διαφημίσεις τῶν ἐπιγείων ἀνέσεων καί ἀπολαύσεων, ξεχνοῦμε τή σημασία τῆς πίστεως στόν Χριστό γιά τή ζωή μας, ξεχνοῦμε τήν ἀξία τῆς ἐλευθερίας ὅχι μόνο τῆς ἐθνικῆς ἀλλά καί τῆς προσωπικῆς ἀπό κάθε τι πού μᾶς ὑποδουλώνει καί μᾶς καθιστᾶ δεσμίους τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀνθρωπίνης κακίας.

Γι' αὐτό καί ἐμεῖς σήμερα τιμοῦμε τούς ἥρωες τῆς Ναούσης, τιμοῦμε τούς ἁγίους Νεομάρτυρες τῆς πόλεώς μας, ἄνδρες, γυναῖκες καί παιδιά, πού μᾶς κληροδότησαν ἓνα ἀνυπέρβλητο πρότυπο θάρρους καί γενναιότητος, ἀλλά καί ἓνα ἀκόμη μεγαλύτερο πίστεως στόν ἀναστάντα Κύριο, μέ τή δύναμη τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἱκανός νά ὑπερβεῖ τόν ἑαυτό του καί νά νικήσει ὅ,τι τοῦ ἀντιστέκεται.

Πιστοί στήν παράδοση τῆς ἡρωικῆς πόλεώς μας μνημονεύουμε τή θυσία καί τό μαρτύριό τους καί ἐπικαλούμεθα τίς πρεσβεῖες τους γιά τήν πόλη, γιά τήν πατρίδα μας καί γιά τόν καθένα μας ξεχωριστά, ἰδιαιτέρως στίς δύσκολες συνθῆκες πού διερχόμεθα στίς ἡμέρες μας. Καί τούς ζητοῦμε νά μᾶς ἐνισχύουν γιά νά δίδουμε καί ἐμεῖς τή μαρτυρία τοῦ ἀναστάντος Κυρίου πού χαρίζει τήν ἐλπίδα στούς ἀνθρώπους καί στόν κόσμο μας.

Κλείνοντας τίς ταπεινές αὐτές σκέψεις θά ἤθελα νά ἐκφράσω τίς ὀλοκάρδιες εὐχαριστίες μου πρός τόν Θεοφιλεστάτους Ἐπισκόπους, τόν Ἅγιο Ἀμφιπόλεως κ. Χριστοφόρο, ἀλλά καί τόν δικό μας, τόν Ἅγιο Δομενίκου, κ. Ἀθηναγόρα, οἱ ὁποῖοι τίμησιν καί λάμπρυναν μέ τήν παρουσία καί τή συμμετοχή τους τίς λατρευτικές καί ἐόρτιες ἐκδηλώσεις τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως καί τῆς πόλεώς μας πρός τιμήν τῶν ἁγίων Ναουσαίων Νεομαρτύρων καί τῶν ἡρώων τοῦ Ὀλοκαυτώματος τῆς Ναούσης.

Εὐχαριστῶ ἀκόμη τόν Ὑπουργό μας, τόν ἐκπρόσωπο τῆς κυβερνήσεως καί ὅλους τοὺς παρισταμένους ἐκπροσώπους τῶν πολιτικῶν καί στρατιωτικῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως καί τῆς ἐπαρχίας μας καί ὅλους ἐσᾶς πού ἦλθατε γιά νά τιμήσουμε τή μνήμη τῶν ἀγίων Ναουσαίων Νεομαρτύρων καί τοὺς ἡρωικούς ἀγωνιστές τῆς ἐλευθερίας τῆς πόλεώς μας.